

RESSÒ DE LA PARAULA

La fugida

L'inici de les vacances ens porta al pensament una idea inquietant. Hom té la impressió que en tothom hi ha una veritable ànsia de fugir. El que més s'espera de les vacances és una mena d'evasió, una compensació del sofriment que proporciona el treball quotidià. Viatjar és en molts sentits bo i saludable. Però freqüentment esdevé una obsessió. Segurament, en el fons, significa, no tant una recerca de quelcom nou i bell, sinó una evasió del present.

El cineasta Víctor Carrey va construir un original i guardonat curtmetratge titulat *La fugida*, on s'explica una curiosa anècdota, que es podria prendre com a paràbola de la vida. Un home s'escapa amb un maletí a la mà ple de bitllets de 50 €, fruit de l'atrancament que acaba de perpetrar. Un encadenament de circumstàncies li impedeix la marxa fins a ensopegar i caure, de manera que tots els bitllets acaben volant. Llavors la gent del voltant s'apressa a recollir els bitllets, mentre que el qui fugia queda estès a terra oblidat i impotent... ¿És la nostra vida en realitat una fugida (inútil) amb el botí adquirit?, és una ànsia pels diners?...

No entrem en la qüestió de l'origen dels diners —pensem que general-

ment és lícit— amb els quals afrontem les despeses de les vacances «evasives», però la veritat és que el temps vacacional forma una part important del cicle de la nostra vida: treballar per guanyar diners i gaudir-ne.

Ningú no s'atrevirà a dir que això no està bé. És el que fa tothom. Però des d'aquestes línies, que miren d'il·luminar la vida més quotidiana amb una mirada de fe, no podem acontentar-nos amb aquesta forma de viure tan pobre i curta.

La vida és molt més. Tard o d'hora les vicissituds de l'existència ens ho fan veure. Qui es limita a viure aquest cicle gaudeix momentàniament, però torna a la rutina trista i a la solitud. En definitiva, les vacances no l'han fet «créixer». Aquest cicle de guanyar diners i consumir priva a la persona humana de gaudir de moments il·luminadors i, potser, de veritable alegria. Ens n'adonem quan ens sobrevé alguna circumstància inesperada que, trencant la rutina, reclama respostes a les quals no s'havia dedicat la deguda atenció. Potser les vacances seran un temps apropiat per pensar i experimentar aquestes respostes.

Posem algun exemple. En lloc de compensar les dificultats que comporta la convivència quotidiana amb ex-

periències artificials i plaents, ¿per què no dedicar estones a aprofundir en la mateixa comunicació, l'atenció a l'altre, el retrobament, el goig de l'experiència compartida, o bé en tasques o serveis, o en el gaudi estètic, o en nous coneixements, o en l'oració, o en la integració comunitària...? O, en lloc de lamentar-se per com van de malament les coses, justificant així moments de gust superficial, ¿per què no dedicar un temps a la reflexió serena, al diàleg equànime, a l'oració, a la recerca de llum i a la col·laboració amb uns altres per solucionar problemes...?

Les vacances ofereixen moltes possibilitats de goig i de gaudi i vénen a

ser un regal per a la recuperació personal. Però solament si es viuen amb sentit i una certa profunditat. És la invitació que ens feia Jesús en la persona dels seus deixebles: «Jesús els va dir: Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica. Perquè hi havia tanta gent que anava i venia, que no els quedava temps ni de menjar» (Mc 6,31).

És en la seva companyia on es descansa i es veu tot més clar...

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

LES RAONS DE CREURE

Un camí de plenitud (i III)

Si no entengués el seguiment a Crist com un camí d'alliberament, de cap manera entendria raonable aquesta opció. Crec que estem sotmesos a la influència de forces col·lectives i d'estructures molt poderoses que subjuguem la llibertat.

Penso, per exemple, en els mitjans de comunicació de masses, en la publicitat i els seus eslògans, en la profusió d'imatges que escampen el cinema i la televisió; amb el poder d'invasió de l'esperit propi d'aquestes imatges. Penso, també, en

les ideologies, que utilitzen mil mitjans de propaganda i que condicionen els nostres judicis, reaccions i comportaments, a vegades a favor del poder, a vegades sistemàticament contra ell. El món actual ha erigit els seus ídols que saben reclutar els seus esclaus: el Diner, el Confort, la Raça, el Sexe, el Creixement o l'Opinió.

L'opció cristiana és un camí legítim de felicitat. És un itinerari que humanitza; no és un plaer que adorm la intel·ligència, ni un plaer que devora la generositat o la solidaritat. És un itinerari inclusiu,

perquè tots hi són convidats i en ell es reconeix que el fonament d'aquesta felicitat rau en l'ésser, en l'amor, en el do i no en el tenir, en el posseir o en el consumir.

És una felicitat, aquesta, que va més enllà del benestar emocional, del benestar físic i social; transcendeix la bona consciència del deure acomplert. Deriva del fet de sentir-se estimat per Aquell que pot vèncer la mort.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

La huida

El inicio de las vacaciones nos trae al pensamiento una idea inquietante. Uno tiene la impresión de que en todos anida una verdadera ansia de escapar. Lo que más se espera de las vacaciones es una especie de evasión, una compensación del sufrimiento que proporciona el trabajo cotidiano. Viajar es en muchos sentidos bueno y saludable. Pero frecuentemente se convierte en obsesión. Seguramente, en el fondo, significa, no tanto una búsqueda de algo nuevo y hermoso, cuanto una evasión del presente.

El cineasta Víctor Carrey construyó un original y galardonado cortometraje titulado *La huida*, donde se cuenta una curiosa anécdota, que bien podría tomarse como parábola de la vida. Un hombre va huyendo con un maletín en la mano lleno de billetes de 50 €, fruto del atraco que acaba de perpetrar. Un encadenamiento de circunstancias le impide la marcha hasta tropezar y caer, de forma que todos los billetes acaban volando. Entonces la gente de alrededor se apresura a recoger los billetes, mientras que el que huía queda tumbado en el suelo olvidado e impotente... ¿Es nuestra vida en realidad una huida (inútil) con el botín adquirido?, ¿es una ansia por el dinero?...

No entramos en la cuestión del origen del dinero —pensamos que generalmente lícito— con el que afrontamos los gastos de las vacaciones «evasivas», pero lo cierto es que el tiempo vacacional forma parte importante del ciclo de nuestra vida: trabajar para ganar dinero y disfrutarlo.

Nadie se atreverá a decir que esto no está bien. Es lo que hace todo el mundo. Pero desde estas líneas, que tratan de iluminar la vida más cotidiana con una mirada de fe, no podemos contentarnos con esta forma de vivir tan pobre y corta.

La vida es mucho más. Pronto o tarde las vicisitudes de la existencia nos lo hacen ver. Quien se limita a vivir ese ciclo disfruta momentáneamente, pero vuelve a la rutina triste y a la soledad. En definitiva, las vacaciones no le han hecho «crecer». Ese ciclo de ganar dinero y consumir priva a la persona humana de gozar de momentos iluminadores y, quizá, de verdadera alegría. Nos damos cuenta de ello cuando nos sobreviene alguna circunstancia inesperada que, rompiendo la rutina, reclama respuestas a las que no se había dedicado la atención debida. Quizá las vacaciones sea un tiempo apropiado para pensar y experimentar esas respuestas.

Ponemos algún ejemplo. En lugar de compensar las dificultades que comporta la convivencia cotidiana con experiencias artificiales y placenteras, ¿por qué no dedicar ratos a profundizar en la misma comunicación, la atención al otro, el reencuentro, el gozo de la experiencia compartida, sea en tareas o servicios, sea en el disfrute estético, sea en nuevos conocimientos, sea en la oración, sea en la integración comunitaria... O, en lugar de lamentarse por lo mal que van las cosas, justificando así momentos de gusto superficial, ¿por qué no dedicar un tiempo a la reflexión serena, al diálogo ecuánime, a la oración, a la búsqueda de luz y a la colaboración con otros para solucionar problemas...?

Las vacaciones ofrecen muchas posibilidades de gozo y disfrute y vienen a ser un regalo para la recuperación personal. Pero sólo si se viven con sentido y una cierta profundidad. Es la invitación que nos hacía Jesús en la persona de sus discípulos: «Jesús les dijo: Venid, vosotros solos, a descansar un poco a un lugar apartado. Porque iba y venía tanta gente que ellos ni siquiera tenían tiempo para comer» (Mc 6,31). Es en su compañía donde se descansa y se ve todo más claro...

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

14a Eucaristia Missionera

El dissabte 14 de juliol, a les 11 h, a la capella de l'Arquebisbat de Barcelona, les delegacions de missions de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona, celebraran la 14a Eucaristia Missionera, presidida en aquesta ocasió pel cardenal Mons. Joan Josep Omella.

La Delegació de Missions convidarà a tots els missioners i missioneres que estiguin entre nosaltres, als seus familiars, col·laboradors i amics de les nostres delegacions de missions a participar-hi.

Els qui estiguin interessats a participar-hi, s'agraeix la confirmació per telèfon (932 701 014) o per correu electrònic:

dmissions5112@arqbcn.cat
dmissions@bisbatsantfeliu.cat

Aquesta iniciativa, amb un recorregut ja de 14 anys, té èxit i es valora molt positivament, com una estona de convivència, de festa i de pregària pels missioners, els seus familiars i col·laboradors. Amb ella, es vol mostrar l'afecte sincer i l'admiració per la seva entrega, testimoni de fe i dedicació evangèlica al desenvolupament i promoció dels pobles més desfavorits.

Romeria a la Mare de Déu de Bruguers

Romeria a l'ermita de la Mare de Déu de Bruguers, 2017

Com altres anys, aquest estiu es farà la romeria a l'ermita de la Mare de Déu de Bruguers, al terme municipal de Gavà. Si bé en anys anteriors era a finals d'agost, enguany serà dijous

26 de juliol, amb un programa similar a altres ocasions: a les 18.30 h es començarà el res dels misteris de goig del rosari seguint les capelletes al voltant de l'ermita; a continuació, cap a les 19 h

tindrà lloc l'Eucaristia celebrada per Mn. Xavier Ribas, rector de les parròquies de St. Pere i Sta. Teresa de Jesús, de Gavà; per acabar, es resaran els misteris de glòria i el cant de la salve a la Mare de Déu.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Sigueu sempre de Crist en la pregària, en la cura dels germans petits, en la cerca de la pau» (30 d'abril).

@Pontifex: «La pregària és estar amb Déu, viure amb Déu, estimar Déu» (2 de maig).

@Pontifex: «Jesús, a la Creu, ens ha manifestat la grandesa del seu amor i el poder de la seva misericòrdia» (3 de maig).

@Pontifex: «Complir amb joia obres de caritat cap a tots aquells que pateixen en el cos i en l'esperit és la manera més autèntica de viure l'Evangeli» (4 de maig).

«Us he trobat a faltar»

La reunió de final de curs dels preveres i diaques diocesans ha estat marcada pel retrobament fraternal del bisbe Agustí amb els seus primers col·laboradors en el presbiteri.

La matinal del 26 de juny va ser pràcticament una de les primeres cites amb un públic nombrós del bisbe de Sant Feliu, al cap de gairebé dos mesos de convalescència després de l'autotransplantament de medulla òssia que va realitzar a principis de maig.

En la seva intervenció inicial va començar amb el clergat, molt nombrós, la vivència experimentada en aquest temps de malaltia. El fet d'haver de seguir unes certes mesures d'aïllament per precaució vers la seva salut, li ha portat a una situació d'incomunicació forçada que li feia dir aproximadament amb aquestes paraules: *Us he trobat a faltar, avui és una tro-*

bada guaridora. El que volia era comunicar-me amb altres, quan us he pogut saludar he entès el què significa estar incomunicat. No entenc aquelles persones que es queden aïllades voluntàriament. Per què necessitem comunicar amb els altres? Senzillament per un tema de comunió, de reciprocitat.

En el marc d'aquesta crida a la comunió compartida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, es va recapitular el camí recorregut durant els darrers tres anys d'aplicació del Pla Pastoral «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments» i també la Visita Pastoral als arxiprestats realitzada des de febrer de 2017 a març de 2018.

L'amplitud dels objectius proposats en aquest Pla Pastoral, organitzats en els tres eixos de les crides a l'autenticitat de vida, a l'evangelització i a la renovació d'estructures, malgrat la dispersió de focus d'interès a

primera vista, ha permès la seva aplicació i concreció en harmonia amb la realitat pròpia de cada parròquia, arxiprestat, àmbit pastoral, etc.

Les pistes per al futur s'orienten vers una conclusió oberta d'aquest Pla Pastoral, que faci visible el final d'una etapa i, al mateix temps, per-

meti encara un temps de reflexió i aplicació d'allò iniciat o treballat en l'últim trienni.

El dinar va cloure la reunió, en el mateix clima de germanor i comunió eclesial en el qual es va desenvolupar tot el diàleg i l'intercanvi d'experiències i reflexions d'aquell matí.

Visites escolars a la Casa de l'Església

El mes d'octubre, concretament el dia 23, farà 8 anys que es va inaugurar la Casa de l'Església, seu del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. En aquests anys, diferents cursos de diverses escoles de la vila de Sant Feliu sobretot, però també d'altres poblacions, han visitat la seu diocesana. Aquesta activitat està promoguda des de la matèria de religió o bé emmarcada en l'activitat del crèdit de síntesi, relacionat amb la co-neixença de l'entorn comarcal.

Les últimes visites realitzades a finals del curs escolar van tenir lloc el passat 18 de juny. Eren tres grups d'alumnes de 1r d'ESO del Col·legi Bon Salvador. Van ser acompanyats per la Delegació d'Ensenyament, van visitar diverses dependències de la Casa, com ara l'Arxiu Diocesà, i descobriren la simbolo-

gia que arreu d'ella es pot observar. Un exemple és el mateix significat de l'escut del Bisbat: la creu que es fon amb la vara de pastor (bàcul) i travessa el rombe on es contenen els quatre extrems de la diòcesi és a dir, el mar i el mont-serrat, el raïm i la palma del martiri amb la graella que representen sant Llorenç, titular de la catedral.

L'objectiu d'aquestes visites escolars és donar a conèixer que la Casa de l'Església està al servei de tots mitjançant les delegacions, que és acollidora dels grups que ho necessitin i que la seva estètica harmònica fa palesa la bellesa de tota la creació, la natura i les persones.

Per programar futures visites durant el curs escolar, contactar amb la Delegació d'Ensenyament: ensenyament@bisbatsantfeliu.cat.

AGENDA

► **Convivències d'escolans.** Del 9 al 13 de juliol, al Seminari de Tortosa. Conduïts amb l'eslògan «A la recerca de les virtuts perdudes», escolans de Barcelona i de Sant Feliu participaran en aquestes convivències amb moments lúdics, catequesis, espais de pregària, jocs, etc.

► **Congrés internacional de Pueri Cantores a Barcelona.** De l'11 al 15 de juliol. Dijous 12 a la tarda, irradiació del congrés amb concerts a diverses poblacions. Al nostre territori:

- Catedral de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat, a les 20 h
- Parròquia de Santa Magdalena, d'Esplugues de Llobregat, a les 20.30 h
- Parròquia de Santa Maria, de Corbera de Llobregat, a les 20 h
- Parròquia de Santa Maria, d'Olesa de Montserrat, a les 19.30 h
- Basílica de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès, a les 20.30 h

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Os 2,14.15b-16.19-20 / SI 144 / Mt 9,18-26]. Mare de Déu Reina de la Pau; sants Agustí Zhao Rong, prev. i companys, mrs.; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodor Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. ■ Dimarts [Os 8,4-7.11-13 / SI 113 / Mt 9,32-38]. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. □ Dimecres [Pr 2,1-9 / SI 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547),

abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ Dijous [Os 11,1b.3-4.8c-9 / SI 79 / Mt 10,7-15]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 50 / Mt 10,16-23]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, verge carmelitana xilena; santa Sara, verge.

14. ■ Dissabte [Is 6,1-8 / SI 92 / Mt 10,24-33]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prevere franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prevere mínim de València.

15. ■ Diumenge vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Am 7,12-15 / SI 84 / Ef 1,3-14 (o bé, més breu: Ef 1,3-10) / Mc 6,7-13]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

Diumenge XIV de durant l'any (B)

COMENTARI

«En tens prou amb la meva gràcia»

El relat de la vocació profètica d'Ezequiel (cp. 1-3) se centra en la crida a transmetre el missatge de Déu *tant si t'escolten com si no t'escolten* (3,11), i en l'acció simbòlica de *menjar el rotlle/llibre, que a la boca era dolç com la mel* (3,3).

Essent els destinataris *un poble rebel que s'han alçat contra l'Esperit*, el criteri per valorar l'acció del profeta no és l'èxit o no de la missió sinó la fidelitat personal del profeta a l'encàrrec de *parlar-los*.

El cp. 12 de 2Cor forma part de la «carta polèmica» als de Corint, escrita en plena crisi entre l'Apòstol i la seva Comunitat. Pau insereix aquesta auto-apologia contra els qui se'n vanaglorien de llurs mèrits.

La tasca d'Apòstol es legitima amb *extraordinàries revelacions* i amb penalitats humilians.

Perquè no m'enorgulleixi m'ha estat clavada en la carn una espina: evoca defecte crònic (Ga 4,13) que, segons mentalitat antiga, Pau qualifica com *enviat de Satanàs*, font de tot mal i també del corporal.

Davant la súplica insistent *al Senyor perquè em deslliuri*, la resposta ha estat: *En tens prou amb la meva gràcia*. Perquè *el poder del Senyor ressalta més com més febles són les forces* de l'home.

L'apologia culmina confessant que *m'agrada ser feble i veure'm perseguit per causa de Crist* (nota de tot deixeble): perquè *quan sóc feble* (i ho reconec) *és quan sóc realment fort* gràcies a que em dispo a acollir l'ajut de Déu que necessito.

La crítica dels de Natzalet, *el seu poble*, s'estructura en cinc preguntes retòriques: *D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa? Què són aquests miracles de les seves mans? No és el fuster? No és el fill de Maria i les seves parentes no viuen entre nosaltres?*

Més que preguntes, són acusacions de menyspreu cap al seu missatge i la seva persona.

No hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts que es van posar bé. Així queda clar que l'acció miraculosa resta incompleta si no hi ha resposta positiva al Senyor.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: «Això diu el Senyor Déu», perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

▶ Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina a la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meva gràcia; el meu poder ressalta més com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble és quan sóc realment fort.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzalet, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte començà a ensenyar a la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.» I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía: «Hijo de hombre, yo te envío a los hijos de Israel, un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Ellos y sus padres me han ofendido hasta el día de hoy. También los hijos tienen dura la cerviz y el corazón obstinado; a ellos te envío para que les digas: "Esto dice el Señor". Te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, reconocerán que hubo un profeta en medio de ellos.»

▶ Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / fijos en las manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / fijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apòstol san Pablo a los Corintios (2Cor 12,7-10)

Hermanos: Para que no me engría, se me ha dado una espina en la carne: un emisario de Satanàs que me abofetea, para que no me engría. Por ello, tres veces le he pedido al Señor que lo apartase de mí y me ha respondido: «Te basta mi gracia: la fuerza se realiza en la debilidad». Así que muy a gusto me glorío de mis debilidades, para que resida en mí la fuerza de Cristo. Por eso vivo contento en medio de las debilidades, los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque cuando soy débil, entonces soy fuerte.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, Jesús se dirigió a su ciudad y lo seguían sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es esa que le ha sido dada? ¿Y esos milagros que realizan sus manos? ¿No es este el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? Y sus hermanas ¿no viven con nosotros aquí?». Y se escandalizaban a cuenta de él. Les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa». No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se admiraba de su falta de fe. Y recorría los pueblos de alrededor enseñando.